

Tone
Kuntner

**DIVJE
SO ŠIRNA POLJA
ZARASLA**

Divje so širna polja zarasla,
ki so bila nekoč žitna polja.
Le redki ponosno kljubujejo klasi. —
Ali so žita divja rast?

Stari domovi se vgrezajo v zemljo
in stare navade in stari časi.
Na njih podrtinah rastejo novi. —
Komu domovi? Komu grobovi?

Tuji ljudje so jih naselili;
s tujim življenjem in govorico.
Saj so iz tujih krajev prišli. —
Ali smo tujci in prišleki mi?

Mi, domačini, ki smo odšli.
Po belih cestah v beli svet.
In se po njih spet in spet vračamo. —
Ali smo le še na cestah doma?

**ALI SE ŠE
POZNAVA** Ali se še poznavava,
ko te je divje prerasla trava
in nosiš nje tisoč imen?

Ne morem ti reči: polje,
kot sem ti včasih rekel
po imenih vsejanih semen,

po ovsu, ječmenu, rži, pšenici
in po samoposevni detelji,
maku ali plavici.

Ali se še poznavava?
Jaz sem tvoj davni nezvesti kmet.
Kako mi rečeš v resnici?

**NI TE TUJINA
TUJCA
STORILA** Ni te tujina tujca storila,
ko ti je srčne sokove pila.

Često
sem ljubljene glas dobila
od tebe,
nesrečnega ljubega,
vendar
sem svojo nesrečo bila
sama, neljubljena
ljubica.

Ni te tujina tujca storila.
Tujec si, ker sem te jaz pozabila.

**KAJ MI TU
MANJKA** Kaj mi tu manjka,
v tuji prsti!
Ukoreninile so se
korenine
in udomačil sem se
med drugimi
v vrsti.

Le diham težko
in vedno teže,
kot da mi vsako leto
nekdo
novo,
zdravo vejo
poreže.

**BOLJ
MI UGAŠA** Bolj mi ugaša
zvezda poti,
bolj sem trden
na trdi poti.

Ne vprašam se več,
če pridem na cilj,
samo še doklej
bom mogel hoditi.

Vse bolj mi je lep
ta lepi svet.
Vse manj
ga morem užiti.

**V JESENSKEM
DREVESU** V jesenskem drevesu
stoji drevesce
pod množico letnic
in hrapavo skorjo —

še vse ranljivo,
še vse lomljivo,
še vse zasanjano
v svet naokoli.

Nobeno zase
ne more živeti,
le eno z drugim
in drugo za drugega.

V jesenskem drevesu
stoji drevesce,
še vse zeleno
in v prvem cvetju.

**CESTA
ME ŽENE**

Cesta me žene,
čas me drvi,
da se ne morem ustaviti.

Glej, na tratah, v poljih
ljudi,
ki bi jih moral pozdraviti,

saj so mi bratje,
saj so mi sestre,
saj so mi dragi prijatelji.

Cesta me žene,
čas me drvi
v druge kraje,

v druge dni.

**SVET
SE JE ZOŽIL**

Svet se je zožil
v zadušno kotlino.

Nizko nebo
je en sam oblak.

Nikjer človeka,
divjadi, ne ptice.

Cvetice cvetove
zapirajo.

Sredi dneva
se dela mrak.

TOŽNA PESEM   Hudič se mudi v moji deželi.
Nihče ga ne more tajiti,
nihče se skriti pred njim.

Hudič se mudi v moji deželi.
Hoče se v njej naseliti:
hodi po cestah, stezah in poteh,
priseda v vprege in v avtomobile,
polega po travnikih, poljih, lesovih,
z ognjem gori in dere z vodami,
piha in diha s strupenimi sapami,
švistne skoz zrak, se zaleze v zemljo,
raste z rastlinami, živi v živalih,
seda za mizo v domovih in hišah,
obseda ljudi, se zagriže v duše,
poraja sovraštvo, slepoto, temo . . .

Verni so opustili molitve,
neverni pričeli moliti.
Vendar zaman.
Nič se ne da spremeniti.
Zaman, kakor ta tožna pesem,
kakor po toči zvoniti.